

**Uchwała nr
Zarządu Powiatu Lęborskiego
z dnia 2017 r.**

***w sprawie uchylenia uchwały Nr 190/2005 Zarządu Powiatu
Lęborskiego z dnia 29 września 2005 r. w sprawie stawki opłaty za
sporządzenie kopii dokumentów lub danych na wniosek strony***

Na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1868) oraz art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1764)

**Zarząd Powiatu Lęborskiego
uchwala, co następuje:**

§ 1

Uchyla się uchwałę Nr 190/2005 Zarządu Powiatu Lęborskiego z dnia 29 września 2005 r. w sprawie stawki opłaty za sporządzenie kopii dokumentów lub danych na wniosek strony.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Staroście Lęborskiemu.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Podpisy członków Zarządu:

1. Teresa Ossowska-Szara
2. Elżbieta Godderis
3. Adam Nowak
4. Jarosław Pruski
5. Krzysztof Pruszek

**Sprawdzono pod względem
formalno - prawnym**

**RADA PRAWNY
Bogdan Bodnar
SI-148/86**

UZASADNIENIE

Z woli ustawodawcy dostęp do informacji publicznej jest co do zasady bezpłatny, co wynika z art. 7 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Wyjątkiem od tej reguły jest art. 15 ww. ustawy, który w ust. 2, podmiotowi zobowiązanemu do udostępnienia informacji publicznej daje możliwość, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, zawiadomienia wnioskodawcy o wysokości opłaty, ustalonej zgodnie z ust. 1 omawianego artykułu. W takim wypadku udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca dokona w tym terminie zmiany wniosku w zakresie sposobu lub formy udostępnienia informacji albo wycofa wniosek.

Wykładnia art. 7 ust. 2 w zw. z art. 15 ustawy o dostępie do informacji publicznej prowadzi zatem do wniosku, iż przepisy tej ustawy regulują zasady i tryb udostępniania informacji oraz przypadki ponoszenia kosztów za udostępnienie informacji, ale wyłącznie w sprawach indywidualnych. Ustalenie kosztów udostępnienia informacji publicznej, których poniesienie uzasadnia treść art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, następuje w piśmie skierowanym do wnioskodawcy w trybie art. 15 ust. 2 tej ustawy. Koszty są ustalane w toku realizacji każdorazowego wniosku o udzielenie informacji publicznej, a zatem podstawę ich ustalenia nie może stanowić zarządzenie określające sposób ustalania opłaty, czy też precyzujące koszty związane z daną formą czy sposobem udostępnienia informacji publicznej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 413/15).

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej w sytuacjach wyjątkowych upoważnia organ zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej do pobrania opłaty, jeżeli sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku osoby żądającej dostępu do takiej informacji powoduje powstanie dodatkowych kosztów. Taka regulacja ustawowa oznacza, że pobieranie opłaty przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji stanowi wyjątek od zasady bezpłatności dostępu do informacji publicznej (art. 7 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej) i musi być tłumaczony według wykładni zwięzającej treść przepisu. Prawo do pobierania opłaty może więc dotyczyć tylko dodatkowych kosztów związanych z żądanym sposobem udostępnienia informacji. Chodzi tu więc o koszty rzeczywiste, realne, faktycznie ponoszone przez organ w związku z określonym sposobem udostępnienia informacji. Koszty te z natury rzeczy mogą być różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej (por. wyroki WSA w Łodzi z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 976/15 i 978/15 oraz wyrok WSA w Gdańsku z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II SA/Gd 536/14).

W judykaturze sądów administracyjnych dominuje stanowisko, iż opłaty za udostępnienie informacji publicznej nie mogą być wprowadzone w formie cennika bądź stawek ryczałtowych. Użyte w art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej sformułowanie "dodatkowe koszty" wskazuje, że nie chodzi o wszelkie koszty związane z żądaniem udostępnienia informacji publicznej. Kosztem dodatkowym będzie w tej sytuacji wydatek rzeczywiście poniesiony ponad zwykły koszt funkcjonowania, związany z realizacją wskazanego we wniosku sposobu udostępniania lub koniecznością przekształcenia informacji. Musi to być koszt wykraczający poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu zobowiązanego (por. wyroki: WSA w Gdańsku z dnia 1 października 2014r., sygn. akt II SA/Gd 594/14 – Lex nr 1534166; WSA we Wrocławiu z dnia 20 października 2004r., sygn. akt

IV SA/Wa 505/04 – publ. OwSS 2005/1/12/12; WSA w Warszawie z dnia 19 grudnia 2013r., sygn. akt II SA/Wa 1704/13).

Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie zawiera upoważnienia dla Zarządu Powiatu Lęborskiego do tworzenia w drodze uchwały jakiegokolwiek taryfy opłat za udostępnienie informacji publicznej. Nie zawiera on też szczególnej kompetencji w tym zakresie dla innych organów powiatu, ani też podstawy prawnej do ustalenia generalnych stawek opłat.

Wobec powyższego podjęcie niniejszej uchwały jest zasadne.

SEKRETARZ POWIATU

Krzysztof Król